

Nemístná „ochrana soukromí“

Z jedné příručky pro učitele občanské výchovy a etiky jsem si opsal myšlenku, která vyjadřuje hlubokou pravdu: „Učíme se podávat si s lidmi ruce, ale přitom vůbec nebereme v úvahu, že pro vztahy s nimi mnohem více záleží na tom, jestli podáváme nejenom ruce, ale i srdce.“

V posledních desetiletích se lidé stěhují ze samot a malých obcí do měst, kde jsou obklopeni sousedy. S lidmi se setkávají na ulicích, v dopravních prostředcích, obchodech a mnozí denně na chodbách panelových domů, ve kterých žijí. Bez nadsázky můžeme říct, že fyzicky k sobě lidé neměli nikdy tak blízko jako v současnosti, ale že v minulosti netrpělo tak mnoho mužů a žen osamělostí, jako dnes. Příčina je v tom, že se při setkávání jen chladně míjejí. A když už dojde na podání ruky, tak jejich srdce zůstávají zavřená.

Co dnes víme o bolestech těch, kteří bydlí za tenkou zdí našeho bytu? A víme, že bratr nebo sestra, se kterým se setkáváme ve shromáždění, má starosti a trápení? Uzavíráme se do svých ulit, ztrácíme upřímný a laskavý zájem jeden o druhé a tento nešťastný stav nazýváme ochranou soukromí.

Jedna učitelka základní školy – žijící dnes už řadu let v důchodu – vždy před koncem školního roku dala všem ve třídě za úkol, aby o každém spolužáku napsali něco pěkného: co se jim na něm líbí, co dělá dobře, v čem je možné vzít si z něj příklad. Pak jí všichni tyto „posudky“ odevzdali a ona si dala tu práci, že pro každého žáka na zvláštní papír opsala všechno, co o něm druzí napsali.

Když nyní jako devadesátiletá stále ještě přichází na výroční setkání svých někdejších žáků, přinášejí jí dnes už staří mužové a ženy vybledlé listy, které jim před lety odevzdala a svěřují se jí, jak se k nim často vracejí a co pro ně znamenají. Vyprávějí, že si je občas pročítají a nacházejí v nich povzbuzení, když ztrácejí sebedůvěru nebo jsou ponižováni a někým osočováni.

Tento příklad je svědectvím, jakou moc a jaký vliv mají pozitivní slova napsaná třeba před desítkami let. To dobře věděli i první křesťané v Tesalonice, a tak je apoštol Pavel nejenom vyzval, aby v takovém jednání pokračovali: „Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte.“ (1 Ts 5,11)

Možná že víš o někom, kdo žije osamocen a koho by právě dnes potěšilo, kdybys mu třeba jen zavolal a řekl mu, že na něj myslíš a že ho máš rád. A kdybys mu položil otázku, jestli nepotřebuje povzbudit nebo v něčem pomoci, možná by se ti svěřil, s tím, co ho právě tíží.

A věř, že i ty prožiješ radost, když mu nepodáš jenom ruku, ale i srdce.

Jiri Drejnar